

Mikä oikeasti kannattaa?

Pääkirjoitus

Siirryin elokuun alussa uuteen työpaikkaan Åbo Akademiin. Paljon tehtävistä on samoja kuin ennenkin: opetan ja tutkin. Tutkijana toki tutkin enemmän kuin nykyään lehtorina, ja vastaavasti opetin vähemmän, mutta silti, pääpiirteittäin samat tehtävät. Uusiakin tehtäviä tuli. Siinä, missä tutkijana minulla oli hyvin vähän vastuuta mistään muusta kuin omista tekemisistäni (toki ohjattavista myös), on lehtorina vastuu ihan toisenlaista. Toimin joillekin opiskelijoille *egenlärarena, omaopettajana*.

Omaopettajana luen heidän opintosuunnitelmiaan, tarkastan, että ne ovat kunnossa ja järkeviä, sekä pyrin parhaani mukaan vastaamaan opiskelijoiden kysymyksiin. Osa kysymyksistä on helppoja, kuten kysymys mitä pitää tehdä, jos haluaa tulla tenttimään lukuteorian. Opintosuunnitelmien lukeminen ja järkevien ohjeiden antaminen opiskelijoille on paljon vaikeampaa. Mistä minä voin ihan oikeasti tietää, mikä kullekin on järkevää tai minkä asioiden oppiminen on kaikkein hyödyllisintä pitkällä tähtäimellä?

Aikoinaan, kun ryhdyin opiskelemaan matematiikkaa, pidin itsestään selvänä, että kyllä tästä töitä löytää, ja vielä yliopistolta. Muutamaa vuotta myöhemmin uskoin tähän entistä vahvemmin: näyttihän selvältä, että yliopistoilta vapautuu eläköitymisten myötä paikkoja, ja uskoin, että paikat täytetään. Sen jälkeen rahaa on säästetty, ja moni on joutunut yliopistolta lähtemään. Minulle kävi hyvin, sain yliopistolta työpaikan, jossa todella viihdyn, mutta moni ei ole ollut yhtä onnekas.

Ihmettelin äidilleni viime talvena, miksei hän käsenyt minua lukemaan tilastotiedettä. Olin yhtäkkiä tajun-

nut tarvitsevani tilastotieteen tietoja ja taitoja, eikä minulla niitä ollut. Äitini kertoi, että kyllä hän oli yrittänyt, mutta en ollut uskonut. En ole koskaan katunut asioita, joita olen opiskellut. Toistuvasti olen katunut niitä, joita en ole opiskellut, tai jotka olen opiskellut vain heikosti.

Mitä siis voin hyvällä omallatunnolla opiskelijoille sanoa? No, vahvasti uskon, että matematiikan opiskelu on hyvä ratkaisu. Perusopinnot on hoidettava kunnialla ja ajallaan. Sen varaan ei ehkä kannata laskea, että jää yliopistolle, vaan varasuunnitelma kannattaa tehdä. Oikeastaan, mikä ikinä se ensisijainen suunnitelma onkaan, niin aina kannattaa olla varasuunnitelma. (Hyviä ideoita ensisijaisiksi suunnitelmiksi ja varasuunnitelmiksi löytyy esimerkiksi Solmun työllisyysnumerosta 2/2014.) Monipuolisuus on hyvä asia. On hyvä opiskella matematiikkaa syvällisesti ja laajasti. Se auttaa monien asioiden ymmärtämisessä ja antaa hyvän pohjan. On fiksua myös lukea kattavasti sivuaineita, eikä ehkä vain ihan sitä pienintä mahdollista määrää, jolla voi juuri ja juuri valmistua, koska niiden sivuaineiden avulla voi saada rakennettua varasuunnitelman ja saada itselleen monista asioista näkemystä. Ei koskaan pidä jättää huomiotta sitä, mikä omasta mielestä on oikeasti kivaa. Aina ei pääse toiveammattiinsa, usein asioiden harjoittelu vaatii vain yksinkertaisesti ”no pain – no gain” -asenteen, mutta jos ei lainkaan nauti siitä, mitä tekee, ei tuloskaan luultavasti ole hyvä. Niin ja viimeisenä asiana: töitä on tehtävä.

Mukavaa alkanutta lukuvuotta!

Anne-Maria Ernvall-Hytönen